

JAROMÍR DVORÁK

K BRNĚNSKO-OLMOUCKÝM VZTAHŮM V LITERÁRNĚVĚDNÉ BOHEMISTICE

Jedním z úkolů historiografie české literární vědy nepochybně je začlenit dílo letošního jubilujícího šedesátníka univ. prof. PhDr. Dušana Jeřábka, CSc., do kontextu naší soudobé vědy o literatuře, zvláště naší bohemistiky. Zvládnout toto náročné téma znamená přistupovat k němu v širších souřadnicích, tj. položit si otázku, jaké byly a jaké jsou rozvoj a perspektivy této vědecké disciplíny. Aby však toto téma nebylo naopak pojato jako bezbřehé, bude namísto určité jeho vymezení a omezení. V tomto příspěvku limitovaného rozsahu nepůjde mně tedy o sledování látky v kontextu československé nebo české literární vědy v její celistvosti; soustředím se na pronikavější analýzu několika etap literárněvědné a obecně uměnovědné práce na Moravě, zvláště od roku 1945. Toto omezení má dvě nesporné metodologické výhody. Časový úsek takto stanovený pro naše zkoumání spadá vjedno s obdobím našeho lidově demokratického zřízení a s obdobím budování socialismu; zřetel k Moravě umožní pak sledovat širší zázemí jubilantova působení. Neboť třeba říci hned úvodem, že psát o české literárněvědné bohemistice na Moravě znamená psát především o rozvoji literární vědy v Brně v souvislosti s tamější univerzitou a o rozvoji bohemistických disciplín na obnovené univerzitě v Olomouci. Stranou, nikoli však pro jejich význam, ponechávám v tomto článku hodnocení bohemistické činnosti Slezského ústavu CSAV v Opavě a převážně specializovaných bohemistických pracovišť v Opavě a Ostravě. Z pracovních důvodů zaměřím se na sledování brněnsko-olomouckých vztahů v oblasti literárněvědné bohemistiky od roku 1945 do začátku let šedesátých.

Vztah literárněvědné bohemistiky rozvíjené v Brně k literárněvědné bohemistice v Olomouci v letech 1945—1960 lze charakterizovat především jako součást pomoci brněnské filozofické fakulty nově budované filozofické fakultě v Olomouci. Pomoc brněnské filozofické fakulty olomoucké bohemistice na obnovené univerzitě, zejména na její fakultě filozofické, projevila se hned v letech 1946—1947, kdy jakýmiisi patrony tohoto oboru se stali — spolu s Bohuslavem Havránkem, jenž jsa zvolen v květnu

1945 děkanem brněnské filozofické fakulty, přešel pak počínaje novým školním rokem na Univerzitu Karlovu — především prof. František Trávníček a po roce 1948 prof. Josef Hrabák, Havránkův a Trávníkův žák a namnoze i pokračovatel Jaromír Bělič stal se potom — spolu s Oldřichem Králíkem, původně středoškolským profesorem Slovanského gymnázia v Olomouci, habilitovaným roku 1947 na brněnské fakultě — vedoucím představitelem slovanského semináře filozofické fakulty UP.

Spolupráce brněnské filozofické fakulty s mladší sesterskou fakultou olomouckou realizovala se prostřednictvím spolupráce vědeckopedagogické; tak např. působil v letech 1946—1947 jako externí vysokoškolský učitel na FF UP pro obor mezislovanská slovesnost prof. Frank Wollman a pro obor literatura pro mládež František Tenčík.

Uvádím tyto skutečnosti proto, abych vystihl klima dělnosti a spolupráce, jež určovalo pracovní rytmus obou fakult. A právě v tomto prostředí vyrostl v Brně v oboru dějin české literatury — vedle vůdčí osobnosti Josefa Hrabáka, literárního vědce slučujícího v badatelské činnosti specializaci pro literaturu starší se studiem písemnictví 19. století i literatury století dvacátého včetně tvorby nejsoučasnější a rozvíjejícího práci literárněteoretickou, kritickou, editorskou, redaktorskou a kulturně organizačtorskou, a vedle publikačně všestranného prof. Artura Závodského, teatrologa a filmologa, sledujícího soustavně otázky dějin a teorie literatury v širších souvislostech slavistických a speciálním záběru regionálním — mladý tehdy docent Dušan Jeřábek (jmenován 1. 9. 1960). Svou monografií o Vítězslavu Hálkovi a jeho úloze ve vývoji české literární kritiky devatenáctého století (vyšla ve Spisech filozofické fakulty brněnské univerzity, SPN 1959) vřadil se Dušan Jeřábek mezi literární historiky, jimž nešlo o deklarativní, nýbrž vědecky solidní, tvořivé přihlášení se k Nejedlého koncepci využití kulturního dědictví. A tato okolnost myslím rozhodla o tom, proč byl D. Jeřábek vítaným hostem na filozofické fakultě olomoucké univerzity, jež nejen programově nese jméno Františka Palackého, nýbrž hlásí se k jeho odkazu prací svých filologů a literárních vědců — a dodejme — za rozhodující iniciativy bohemistů odchovaných filozofickou fakultou brněnskou. K nim do jistě míry patří ze střední generace nesporně doc. PhDr. Jiří Skalička, CSC., za univerzitních studií v Brně posluchač Grundův a Wollmanův, přestoupivší z brněnské filozofické fakulty na olomouckou po obnovení univerzity v Olomouci. Náleží k nim dále Václav Křístek a Alois Sivek; z nich V. Křístek jako děkan FF UP (1954—1957) a vedoucí tehdejší katedry českého jazyka a literatury a jeho nástupce Alois Sivek jako vedoucí téže katedry (1958—1961) a proděkan fakulty určovali k prospěchu oboru osudy olomoucké slovanské filologie, přičemž Sivek navíc spojoval interes literárněvědný se studiem folkloristickým a — podobně jako J. Skalička — se smyslem pro relativně životné hodnoty v literární tvorbě regionu. Přitom se řídili v této oblasti zásadními pracemi Hrabákovými o otázce regionalismu a jeho funkční hodnotová kritéria považovali za hlediska rozhodující.

Hostitelským prostředím stala se v Olomouci Dušanu Jeřábkovi pobočka *Literárněvědné společnosti ČSAV*; její činnost pokračovala v tom, co v podmínkách olomoucké filozofické fakulty inicioval v letech padesátých — dnes, z historické retrospektivy, už nezapomenutelný — *Filologický odbor*, suverénně řízený univ. prof. PhDr. Karlem Janáčkem, brněnským žákem a pokračovatelem klasického filologa Františka Novotného. Janáček, původně docent brněnské univerzity pro obor klasická filologie a srovnávací indoevropský jazykozpyt, byl vynikajícím, pohotovým debatérem, jenž — vždy pečlivě připraven k tématu — ze střetajících se názorů dovedl ve zdánlivě nepřehledné diskusi vykresat jiskru, z níž posléze vyšlehl plamen osvětlující daný problém.

Druhým prostředím, v němž byl Dušan Jeřábek v Olomouci vždy vítán, byla a je *katedra českého jazyka a literatury*, k níž byla roku 1972 připojena *katedra slavistiky*. Spolupráce brněnsko-olomoucká měla totiž své zakotvení i v tom, že od roku 1966 fungovala společná *brněnsko-olomoucká komise pro obhajoby kandidátských prací*; členy této komise byli brněnští profesori Hrabák, Závodský a Jeřábek (jmenován profesorem 1. 9. 1966), za Olomouc pak především prof. Oldřich Králík, dále prof. Jiří Daňhelka a doc. Jiří Skalička. Před rokem 1966 bylo obhajovací pracoviště pro budoucí kandidáty věd z řad olomouckých literárních vědců oboru bohemistika a slavistika především na brněnské filozofické fakultě. Společná brněnsko-olomoucká komise působí v obměněném složení dodnes; není nadsázkou tvrzení, že většina moravských kandidátů věd z oboru teorie a dějin nové české literatury vděčí za svůj kvalifikační růst — po odchodu prof. Hrabáka a prof. Závodského do důchodu a současně i po jejich odchodu z uvedené společné komise — do značné míry právě prof. Jeřábkovi. Vděčí hodně jeho ochotě i úsilí o spravedlnost, jež jsou tu jen synonymem pro jednotu lidského porozumění a ideově odborné náročnosti.

Už z toho, co bylo doposud řečeno, vyplývá, že budování olomoucké bohemistiky a slavistiky od roku 1946 na obnovené filozofické fakultě bylo nerozlučně spjato s vědeckopedagogickou pomocí a podporou ze strany sesterské filozofické fakulty brněnské. Tato pomoc projevila se mj. také v tom, že první větší publikace vzešlé z olomoucké filozofické fakulty — *Pět studií o Petru Bezručovi* (1947) a sborník *Tři studie o Fr. Palackém* (1949) — byly příznivě přijaty moravskou odbornou kritikou, již tehdy významně reprezentovali vysokoškolská učitelé humanitních oborů v Brně, především Fr. Trávníček.

Bylo by však naprosto nesprávné domnívat se, že budování literární vědy v Olomouci neutvářelo na obnovené fakultě osobnosti schopné plnit naléhavé i náročné úkoly vědecké, výchovné a organizační. Byl to zejména Oldřich Králík, habilitovaný se na brněnské filozofické fakultě knihou o Otokaru Březinovi, v níž — jak Králík často zdůrazňoval — nechtěl ukázat Březinu mystika, nýbrž vysledovat vývojovou logiku a řád jeho díla. V letech padesátých rozvinul pak Králík obdivuhodnou, všestrannou činnost literárněhistorickou, v níž badatelsky obsáhl jak písemnictví doby humanismu a osvícenství (učitelem mu zde byl klasičtý filolog prof. Jaroslav Ludvíkovský, zvláště svou prací *Dobrovského klasická humanita*), tak literaturu 19. a 20. století. Jestliže si Králík v pounorovém

období získal vážnost svými pracemi o Petru Bezručovi a Josefu Dobrovskému (mám tu zejména na mysli jeho studii o vztahu Josefa Dobrovského ke Gelasiu Dobnerovi ze sborníku k dvoustému výročí narození zakladatele slavistiky), pak jeho práce textologické byly přijímány jen potud, pokud při výkladu textových proměn uplatňují historický princip a nevnášely aprioristická, subjektivistická hodnotící hlediska do cenného výkladu geneticko-filologického, nepostrádajícího encyklopedické šíře, kombinačního důmyslu a interpretační invence. Tyto nesporné klady dovedli spravedlivě ocenit za Králíkova života, a nejen až in memoriam, právě literárněvědní pracovníci brněnští, ať Josef Hrabák, Dušan Jerábek, nebo Štěpán Vlašín.

V této souvislosti sluší uvést velmi pozitivní, vědecký i lidský, vztah Bohuslava Havránka k Oldřichu Králíkovi. Tento Králíkův brněnský univerzitní učitel kladně v letech padesátých a šedesátých hodnotil Králíkovu studii *Historie textu Máchova díla* (Praha, ČSAV 1953) i jeho doktorskou disertaci zahrnující práce textologické, mj. o Ivanu Olbrachtovi, z nichž mimochodem jedna byla tištěna už v druhé polovině let třicátých v Slově a slovesnosti (jehož redaktorem byl právě B. Havránek). A v témže časopise se také B. Havránek po třiceti letech rozloučil se svým předčasně zesnulým žákem (v nekrologu *In memoriam Oldřicha Králíka*).

Tím, že se Králík dostával do polemiky s vládnoucí tehdy literárněvědnou školou pražského strukturalismu, představovanou Janem Mukařovským i jeho pokračovateli Felixem Vodičkou ad., octl se v boji proti přesile, zvláště uvážíme-li, že nechybělo ani levičáckých kritik, více skrytých než veřejných, jež nepříznivě hodnotily sám ideový vývoj Králíkův, upírajíce mu vůbec právo v padesátce směřovat k pojetí historičtějšímu a dialektičtějšímu, než si mohl osvojit u svého učitele Arne Nováka. S jeho dílem se v době vehementních kampaní vedených proti Novákovi začátkem let padesátých snažil Králík poctivě kriticky i sebekriticky vyrovnávat. Sektářští kritikové vlastně Králíka objektivně zatlačovali na pozice, z nichž se chtěl vymanit, totiž ze světa jakéhosi v podstatě iluzorního levého středu. Jestliže úžasná pracovitost a badatelská zvidavost i všestrannost byla nesporným Králíkovým kladem, pak přece jen byl Králík typem badatele i pedagoga, jenž sice své žáky a posluchače dovedl významně podněcovat k práci, nikoli však týmové a kolektivní. A tak pro styl své činnosti, pro své přihlášení k šaldovskému pojetí kritiky patosem a inspirací Oldřich Králík (jako středoškolský profesor, dislokován za předmnichovské republiky buržoazní školskou správou na Podkarpatskou Rus, do Chustu, neváhal dojíždět stovky kilometrů až do Prahy, aby si mohl poslechnout přednášku F. X. Šaldy) byl prohlašován za jakési enfant terrible naší literární historie. Čím více byla tato neoficiální klasifikace opakována, tím více se Králík — jaký paradox — do této stylizace, v rozporu se svým věkem, vžíval a s ní se i ztotožňoval lidsky.

Byl-li O. Králík svým způsobem tak trochu donkichot v otázkách textologických, pak olomoucký anglista Ladislav Cejp, i když ne povahou, tak svými osudy kvalifikačními nebyl Králíkovi nepodoben. Rovněž habilitovaný jako soukromý docent, čekal řadu let na jmenování docentem (jsa zařazen do funkce odborného asistenta); po svém jmenování a usta-

novení docentem rozvinul intenzivní činnost badatelskou i pedagogickou, především jako vedoucí speciálního literárněvědného semináře. V něm seznamoval své posluchače z řad studentů i vysokoškolských učitelů se základy marxisticko-leninské literární vědy. L. Cejp se v padesátých letech zasloužil o interpretaci středověkých alegorií a při dešifrování vícevrstevnatých skladeb staršího písemnictví dospíval k pozoruhodným závěrům nejen z hlediska literární vědy, nýbrž i sociologie kultury. Cejp projevil opravdovou iniciativu. V jeho stopách šel v dürerovském bádání Rudolf Ch a d r a b a, olomoucký žák B. Markalouse-Johna, evropsky uznávaný uměnovědec, a dále teoreticky vzdělaný, k exaktním metodám tihnoucí vykladač starší české literatury, hlavně období humanismu, Eduard Petrů. Cejpova badatelská iniciativa byla však netvořivým lidem nepohodlná, narážela na odpor a nesouhlas, takže doktorát věd o umění byl Cejpovi — pro průtahy — vlastně odpírán. Cejp, působící dojmem člověka úsměvného, vyrovnaného, optimistického, byl — i když se v Olomouci s ním stýkali jeho kolegové z Filologického odboru — ve skutečnosti jako vědec osamocen. A když se přidružily komplikace osobní, násobené zřejmě dědičnými dispozicemi a výkyvy zdravotními (byly způsobeny mj. i pracovním přetížením: Cejp působil jako vysokoškolský učitel jednu dobu nejen v Olomouci, kde byl kmenově, nýbrž i v Praze a v Bratislavě), došlo ke katastrofě; Cejpova nenadálá sebevražda v září 1959 otřásla všemi, kdož Cejpa blíže znali a měli ho rádi. A přece ho neznali takového, jakým byl, když se sděloval ve svých meditativních básních, jež na sklonku první republiky posílal k internímu posouzení B. Václavkovi.

Vedle O. Králíka a L. Cejpa působil od obnovení olomoucké filozofické fakulty na rozvoj literárněvědné bohemistiky podnětně — a i když ne tak pronikavě, zato trvaleji — až do poloviny let sedmdesátých, tj. do své smrti, univ. prof. PhDr. Josef Š. K v a p i l, v romanistice žák Kopalův, Šaldův a Tillův a v bohemistice Hýskův. Svůj bohemistický zájem projevil jako recenzent přispívající do revue Naše doba, jako občasný přispěvatel Kritického měsíčníku a hlavně jako poučený vykladač díla Julia Zeyera, jeho editor (v Grafické unii) i komentátor a vůbec jako znalec doby lumírovské. Byl proto v bohemistických kruzích vážen a jeho názor měl autoritu, např. v časopise Slovesná věda, jenž za redakce Alberta Pražáka vycházel v letech 1948—1953. Když však tento časopis byl začátkem padesátých let, především v Tvorbě — stejně jako řada dalších časopisů — za nepřekonaná rezidua buržoazní kritizován, došlo k tomu, že Slovesná věda přestala roku 1953 vůbec vycházet. J. Š. K v a p i l specializoval se tedy na budování oboru romanistika, jemuž pak stál v Olomouci v čele téměř čtvrt století. Doba, kdy měl v intencích mezioborové kooperace a integrace osvědčit svou pomoc literárněvědné bohemistice, nedala na sebe dlouho čekat.

Pro rozvoj literární bohemistiky v širším slova smyslu nebylo bez významu, že na obnovené olomoucké filozofické fakultě působil od roku 1948 na oboru germanistika doc. PhDr. Pavel T r o s t, původně knihovnický pracovník v Brně, všestranně erudovaný filolog encyklopedických znalostí s obdivuhodným smyslem pro formulační konciznost; vynikal znalostmi bilingvního kulturního prostředí česko-německého a byl znal-

cem česko-německé literatury 20. století, zvláště pražského bilingvního prostředí židovského.

K mladší, začátkem padesátých let teprve nastupující generaci literárněvědných pracovníků, patřil v Olomouci výrazně talentovaný, komparatisticky orientovaný anglista-teoretik překladu a sám překladatel i versolog Jiří Levý, syn brněnského profesora románských literatur Otakara Levého. Léta 1950—1953, jež strávil Jiří Levý zprvu jako asistent a pak od roku 1958 jako docent na olomoucké anglistice, byla badatelsky pro něho léty nejproduktivnějšími; tehdy vznikaly jeho studie k dějinám i teorii překladu, jež pak přešly do jeho průkopnické knihy *Česká teorie překladu* (Praha, SNKLHU 1957) a *Umění překladu* (Praha, Čs. spisovatel 1963); za rozhodující iniciativy Jiřího Levého zrodila se za jeho olomouckého působení koncepce edice vycházející pak v nakladatelství Odeon pod názvem *Český překlad*; její první svazek tvořily překlady Jungmannovy, reprezentativní edice připravovaná a komentovaná olomouckými filology—bohemisty a slavisty, anglisty i romanisty. A přece se dostalo Levému plného vědeckého a vlastně i společenského uznání až po jeho přechodu do Brna (k 1. 2. 1964), kde na základě obhajoby své práce *Problémy srovnávací versifikace* získal roku 1965 hodnost doktora věd.

Jestliže L. Cejp se cítil jako badatel i jako člověk v Olomouci osamocen a volil dobrovolný — tragický ovšem — odchod z této samoty, násobené do jisté míry ještě jeho utkvělými představami, jichž se nedokázal zbavit, pak J. Levý záměrně přešel z Olomouce do Brna proto, že k tomu byly dány i objektivní podmínky jak vývojem v Olomouci (kde došlo v druhé polovině let padesátých, aspoň načas, k porušení jednoty a zdravých proporcí mezi disciplínami povahy teoretické, jež začaly být na ústupu, a obory povahy didaktické, jež zřetelně začaly převažovat), tak i vývojem v Brně (kde zásluhou Josefa Hrabáka se vytvářelo středisko literárněteoretického bádání, sloužící rovnoměrně rozvoji literární vědy a současně i vysokoškolské výuky).

V zájmu historické pravdy je však třeba zdůraznit, že po obnovení filozofické fakulty byly v Olomouci velmi příznivé předpoklady pro rozvoj estetiky a konkrétních věd o umění včetně literární vědy a umělecké kritiky. Vždyť v Olomouci působil jako profesor estetiky od r. 1946 Bohumil Markalous, žák Hostinského (navštěvoval jeho seminář spolu se Zd. Nejedlým), známý pod spisovatelským jménem Jaromír John. Z Markalousovy iniciativy vznikl na fakultě kolektiv estetického semináře Palackého univerzity (KĚSPU), jenž po Únoru 1948 rozvíjel záslužnou popularizační činnost přednáškovou s hlavním cílem — bez mentorování a elitářské výlučnosti — získávat veřejnost pro vnímání umění, tj. pro výchovu uměním a k umění. Velmi se Markalous zasloužil o šíření demokratických estetických ideálů tím, že věnoval ve svých přednáškách a seminářích pozornost odkazu ruských revolučních demokratů a v cyklu hostujících umělců (Fr. Halase, J. Taufra, J. Glazarové aj.); pořádaném na filozofické fakultě UřP pod názvem „Kulturní revoluce“, soustředil se k aktuální ideově estetické problematice umělecké tvorby i techniky literárního díla.

Nová doba nové chce mít činy. Literárněvědní pracovníci filozofické

fakulty olomoucké univerzity, na sklonku let padesátých ochuzení o četné obory teoretické povahy, nepropadali však rezignaci a pasivitě. Hledali východisko z defenzívy v rozvíjení celofakultních uměnovědných akcí (přednášek a literárních výstav) v souvislosti se světovými kulturními výročími. A v souvislosti s tím zrodila se myšlenka přihlásit se neformálně k odkazu Bedřicha Václavka. Příležitost k tomu se naskytla už roku 1952, kdy v Krajském muzeu v Olomouci byla v červnu uspořádána výstava věnovaná životu a dílu Bedřicha Václavka k jeho nedožitým 55. narozeninám. Roku 1957 vyšel zásluhou Muzea dělnického hnutí Brněnska a ve spolupráci s Univerzitní knihovnou v Brně v úžasně krátké době pozoruhodný, velmi vkusně upravený a neobyčejně podnětný *vzpomínkový sborník Bedřicha Václavka (1897—1957) Index*. Jako publikace Univerzitní knihovny v Olomouci vyšel téhož roku obsahem i formou mnohem skromnější tisk, sborníček prostě nazvaný *Bedřich Václavek*. Do něho zpracovala bibliografii Václavkových příspěvků v Moravském večerníku PhDr. Marie Koukalová z katedry českého jazyka a literatury FF UP. Poučení nebezpečím recidivujících dezintegračních snah rozhodli se roku 1960 pracovníci této katedry (Alois Sivek, Oldřich Králík, Jaromír Dvořák) ve spolupráci s představiteli dalších uměnovědných oborů filozofické fakulty (Josefem Š. Kvapilem, Robertem Smetanou) ke kolektivnímu vystoupení. Určujícím impulsem tu byl vlastně článek Roberta Smetany otištěný v *Tvorbě* 6. 3. 1958 a nazvaný *Václavkovské vzpomínání*. Smetana v něm uvedl, že by se 5. březen, úmrtní den Bedřicha Václavka, měl stát pracovním dnem naší literární vědy, přehlídkou splněných již úkolů i výzvu k dalšímu, tvořivému rozvíjení marxistické uměnovědy a vůbec práce kulturně politické. Se zřetelem k této iniciativě vypracovali členové katedry českého jazyka a literatury filozofické fakulty Univerzity Palackého podrobný návrh na uspořádání literárněvědných dní pro rok 1960 i rámcový plán pro léta příští. První literárněvědné dny *Václavkova Olomouc* (o jejich pojmenování se zasloužil univ. prof. PhDr. Mirko Očadlík, DrSc.), zamýšlené původně jako rozšířené zasedání katedry bohemistiky a slavistiky a katedry hudební vědy na FF UP, staly se v průběhu příprav záležitostí celé filozofické fakulty.

To se však už dostáváme od vysledování předpokladů vzniku tradice pravidelných uměnovědných dní Václavkova Olomouc k dějinám těchto pracovních setkání. Vzniká nová kvalita ve vztazích brněnské a olomoucké literární vědy; dosavadní pomoc Brna Olomouci mění se stále víc v těsnou partnerskou spolupráci. Olomouc poté, co přestala být roku 1960 sídlem kraje a v důsledku toho i krajského nakladatelství, uvědomuje se v oblasti školství a kultury ve svých možnostech, jež jí zbývají, a ve své specičnosti tradičního kulturního centra.

Z konferencí *Václavkova Olomouc* vzniká pravidelná ediční řada, rozvíjí se spolupráce s ostravským nakladatelstvím, nynějším Profilem, a brněnští autoři z FF UJEP a ČSAV jsou vítanými spolupracovníky. Prof. Dušan Jeřábek je pak jedním z těch brněnských vědců, jež jako recenzent sleduje václavkovské bádání v Olomouci a všemožně je podporuje.

Otevírá se kapitola, která — zpracována k předložskému, patnáctému ročníku *Václavkova Olomouc* — bude uveřejněna jinde.

К ОТНОШЕНИЯМ В ОБЛАСТИ МЕЖДУ ГОРОДАМИ БРНО И ОЛОМОУЦ

Одной из задач историографии чешского литературоведения несомненно между прочим является включение творческой работы профессора доктора Душана Ержабека, кандидата филологических наук, отмечающего в этом году 60-ую годовщину со дня рождения, в контекст нашего современного литературоведения, а именно нашей богемистики.

Отношение между литературоведческой богемстикой в г. Брно и в г. Оломоуц в 1945—1960 гг. можно охарактеризовать прежде всего как помощь философского факультета г. Брно оломоуцкому философскому факультету, который в то время начал работать и развиваться.

Литературоведческие учреждения г. Брно стали существенными помощниками в процессе стабилизации и консолидации аналогических учреждений в г. Оломоуц. С 1960 года начинается традиция регулярных искусствоведческих конференций под названием «Оломоуц Вацлавека». Возникает новое качество в отношениях между литературоведами г. Брно и Оломоуц: первоначальная помощь города Брно городу Оломоуц постепенно изменяется все больше в их тесное взаимное сотрудничество.